

KREŠŤAN SA MÁ ANGAŽOVAŤ. PRACOVAŤ PRE DOBRO – TEDA PRE BOHA

**Rozhovor s riaditeľkou kresťanského centra Quo vadis,
Mgr. Monikou Hricákovou.**

Gréckokatolíčka, rodená Bratislavčanka a lokálpatriotka, s tromi národnosťami v koreňoch. Slobodná, dvadsaťpäťročná magistra katolíckej teológie na Aloisiane v Bratislave. Pracuje pre Arcibiskupský úrad Bratislavskej arcidiecézy. Od roku 2009 zodpovedá za Dom Quo Vadis a tunajších cca štyridsať dobrovoľníkov. Sedem rokov sa venuje vytváraniu a administrovaníu siete „infomail“ s 1 800 účastníkmi (networking, zdieľanie informácií). Životné heslo Moniky Hricákovovej znie: „Pán sa stará.“

služby našich dobrovoľníkov (väčšinou mladých pracujúcich ľudí). Alebo keď si prezrie výstavu, požičia si knihu či sa zúčastní na programe, ktorý organizujeme.

Headline vašej web stránky označuje Quo Vadis ako "Dom, ktorý chce byť duchovným srdcom mesta" - čo presne znamená táto metafora a čo má o vašej organizácii vypovedať?

Ako som odpovedala pri predchádzajúcej otázke, chceme byť miestom stretnutia a svedectva. Tak ako je srdce v centre tela – dodáva mu energiu, prúdenie krvi a tiež je vnímané ako miesto citov – taký by mal byť aj náš Dom Quo Vadis. Dávať Cirkvi a Bratislave energiu byť s Bohom, byť na tepne života, pýtať sa ťažké otázky a robiť veľké veci. Lebo k tomu je každý kresťan povolaný – byť autentickým Ježišovým nasledovníkom. Je to, samozrejme, veľká vízia, ktorá nás presahuje, ale Bohu nič nie je nemožné. Dôležité je, aby sme vedeli načúvať to, čo od nás Boh chce a konať podľa toho. Potom sú aj nemožné veci možné.

Ste riaditeľkou centra, ktorého činnosť je v rozhodujúcej miere zabezpečovaná dobrovoľníkmi. Môžete nám priblížiť špecifiká svojej práce?

Dom funguje vďaka dobrovoľníkom a aj podpore Cirkvi, ktorá nám dala k dispozícii priestory i materiálnu podporu. Dobrovoľníci slúžia najmä v ka-

viarni, no máme aj dobrovoľnícku účtovníčku, pokladničku, upratovanie tiež zabezpečujú dobrovoľníci. Chod celého Domu by bez dobrovoľníkov nebol možný. Práca s nimi je zaujímavá, flexibilná a obohacujúca, chce však aj veľa pevných nervov. Napríklad sa málokedy dá naplánovať týždeň dopredu, pretože zrazu niektorý dobrovoľník zruší službu a je potrebné ho zastúpiť. Takže môj osobný život je 98 % quo vadis. Mám týchto ľudí rada, čiže okrem práce je to aj priateľstvo, ktoré sa medzi nami postupne vytvára. Myslím si, že na dobrovoľníctve sú najdôležitejšie vzťahy. Nakoniec aj náboženstvo je vzťah s Bohom a od toho sa všetko odvíja. Podobný projekt, ako je DQV, som zatiaľ nenašla ani na Slovensku, ani v zahraničí, a myslím si, že je práve stelesneným zázrakom, že niečo takéto dokáže fungovať už viac ako 3 roky.

V profile Quo Vadis sa nevyskytujú slová ako katolík či katolícky, hoci medzi partnermi je uvedená na prvom mieste Katolícka cirkev. Je to daň politickej korektnosti alebo len snaha neodradit' konfesijnou značkou širšiu verejnosť od posedení v "dome"?

Pred vchodom do Domu Quo Vadis je veľká tabuľa Katolícky dom evanjelizácie. Pravdupovediac, nepýtame sa pri vstupe na krstný list.

Pokračovanie na strane č. 5.

Quo vadis? "Kam kráčaš?" - týmito slovami sa apoštol Peter prihovril Ježišovi, keď ho stretol na svojom úteku z Ríma. Odkiaľ a kam kráča laické duchovné centrum, ktoré v názve nesie túto Petrovu otázku?

Po zániku Sovietskej knihy, keď bola budova prinavrátená Katolíckej cirkvi, vznikol Dom Quo Vadis. Po niekoľkých rokoch bol krátko zatvorený a potom sme prišli s novou skupinou dobrovoľníkov. Dom Quo Vadis je katolíckym domom evanjelizácie, teda nie celkom laickým duchovným centrom. Samozrejme, laici zaň nesú zodpovednosť, organizujú program a zabezpečujú celý chod, ale úzko spolupracujeme aj s cirkevnou hierarchiou, teda s kňazmi a biskupmi. Chceli by sme byť miestom stretnutia – miestom, kde sa človek prirodzene začne pýtať sám seba kam kráča. Tiež byť dôkazom toho, že laici sú spolupracovníkmi hierarchie, ktorú nasledujú, a všetci sme jedna Cirkev. Človek sa môže pýtať „kam kráča“, keď príde do dobrovoľníckej kaviarne, ktorá je otvorená 6 dní v týždni pre verejnosť a uvidí svedectvo

Pokračovanie zo strany č. 4.

Sme otvorení všetkým konfesiam a ľuďom, ktorí hľadajú alebo nás chcú navštíviť, lebo sa im u nás páči. My im vieme ponúknuť katolícke odpovede, ktoré sú podľa nás plnosťou pravdy. Osobne môžem povedať, že keby som nebola o tom hlboko presvedčená, tak tu nie som. Ale keďže Cirkev považujem za najlepšiu voľbu, pracujem pre ňu. Aj keď všade, aj v nej občas zašramotí ľudský faktor – rovnako ako aj u mňa – dôležité je, že Ježiš chcel Cirkev a nás ako jej telo.

"Dom v centre" chce byť miestom stretnutí a rozhovorov - kto a o čom tu diskutuje?

Odhlíadnuc od súkromných dišpút našich návštevníkov, diskusie v Dome Quo Vadis bývajú skutočne rôzne. Náš program zahŕňa aj prednášky, výstavy umeleckých diel a fotografií, vernisáže, koncerty. Podstatnou súčasťou nášho fungovania je dávanie priestoru menším skupinám a spoločenstvám, ktoré sa u nás stretávajú, aby vnútorne duchovne rástli. V rámci Domu Quo Vadis funguje aj psychologická poradňa s dvoma profesionálnymi a veriacimi psychologičkami – kde sa môžu prísť klienti poradiť a dostanú profesionálnu pomoc.

Niektoré podujatia, ktoré Quo Vadis organizuje, naznačujú, že v centre nechýba záujem o politické témy - ide napríklad o podujatia Hrdinovia v podzemí či Nehrajme s diktátorom. Aký politický postoj ovplyvňuje vašu dramaturgiu?

Máme záujem reagovať na aktuálne potreby a témy v spoločnosti – so zreteľom na to, že aj tam je Boh prítomný. Podujatie „Hrdinovia v podzemí“ hovorilo o hrdinskej viere ľudí počas prenasledovania. Niekedy spolupracujeme aj s inými organizáciami – napríklad pri spomínanom „Nehrajme s diktátorom“ – sme dali priestor o. z. Človek v ohrození, ktoré podujatie využilo na informovanie o situácii v Bielorusku, ktorá je náročná aj na šírenie viery. Neriešime politický postoj – sme nestranní a nezávislí – našou snahou je ukázať, priblížiť Boha ľuďom, a to rozličnými spôsobmi.

Často diskutovanou otázkou je či, resp. akým spôsobom by sa mal v spoločnosti kresťan politicky angažovať - aký je na to váš osobný názor?

Kresťan sa má angažovať. Pracovať pre dobro – teda pre Boha. Či už v politike, práve, zdravotníctve, školstve... jednoducho, všade. Ak má byť človek kvasom a soľou, tak musí pôsobiť tam, kde ho Boh postaví. Ak nepôsobí, bude sa za to zodpovedať. Toto je osobná a veľmi vážna zodpovednosť každého kresťana – nehanbiť sa za vieru, no najmä podľa nej a ju samú aj žiť. A to v každej chvíli.

Kresťania dnes musia znovu bojovať o veci, ktoré ešte nedávno boli samozrejmé - ochrana inštitútu rodiny, nenarodených detí, kresťanský charakter krajiny a podobne. Staršie generácie kresťanov očakávajú, že v tomto prevezmú štafetu mladí. Ako to vidia vaši diskutéri?

Ťažko mi hodnotiť diskutérov, môžem hovoriť skôr za seba. Myslím si, že tieto témy boli aj budú stále na bojisku. Pretože ide o základ spoločnosti, o vytváranie inteligencie – kontra vytváraniu ľahko zmanipulovateľnej masy. Myslím, že istá časť skôr preferuje masu a bezzásadovosť, ktorá sa dá ľahko ovládať a manipulovať. S touto časťou bojuje hŕstka inteligencie, jednotlivcov s pevnými zásadami. Nakoniec, dejiny menili jednotlivci, nie masy. Otázkou je, či rastú osobnosti, schopné prebrať zodpovednosť a vydržať na ceste Dobra. Je jedno, či je to človek mladší alebo starší.

Otázka na záver: Súčasná doba sa nás kresťanov snaží presvedčiť, že viera patrí do súkromia a v spoločenskom živote by sme mali prepnúť výhradne do občianskeho módu. Aký je váš názor?

Viera je alebo nie je. Pokiaľ je, tak tým, že ňou človek žije, jednoducho nemôže prepnúť do „občianskeho módu“. Pokiaľ nie je, nech sa nikto netvári, že je veriaci – radšej nech si úprimne prizná, že neverí a nech hľadá Boha a vieru v Neho. Lebo ako píše Písmo v Zjavení apoštola Jána 3, 16: „Takto, že si vlažný, ani horúci, ani studený, už-už ťa vyplúvam z úst.“ Viera je aj schopnosť uniesť svoje pochybnosti, ako hovorí Romano Guardini. Vždy je to otázka rozhodnutia – veriť. Boh má pre každého nádherný plán, stačí mu len veriť a každodenné záznaky viery sa stanú bežnou súčasťou života – lebo Pán sa stará.

Dom Quo vadis - Dom, ktorý chce byť duchovným srdcom mesta.

Pripravil: Ján Zach